Kirpinin Altın Tacı

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpinin Altın Tacı

Ebru Mina TOMURCUK

Ormanda, eğrelti otlarının açıldığı ve güneş ışığının yosunların üzerinde dans ettiği bir yerde, Harry adında küçük bir kirpi yaşardı. Büyük bir elma boyutunda, yumuşak kahverengi tüyleri ve uçları sıcak altın kahverengisi olan dikenleri vardı. Harry kıvrımlı patikalarda dolaşmayı, karşılaştığı her canlıyı dostça bir gülümsemeyle selamlamayı severdi. Bir sabah, olgun böğürtlen ararken bir alıç çalısının altında parıldayan bir şey gördü.

Harry dikenli dalları kenara itti ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Yaprakların arasına yerleşmiş, yuvarlak uçlu ve kırmızı kadife bantlı altın bir taç vardı. Kafası için biraz büyüktü ama dikenlerinin üzerine koyunca tam oldu. 'Ben ormanın kralı olmalıyım!' diye ciyakladı. Ama bir kral ne yapar? Harry merak etti. Öğrenmeye karar verdi.

Harry altın tacını takmış, patikada yürürken Bella adında mavi bir ötücü kuşla karşılaştı. Bella düşmüş bir yuvanın etrafında kanat çırpıyordu, gök mavisi tüyleri endişeyle kabarmıştı. 'Ah,' diye cıvıldadı, 'yuvam düştü ve ısıtmam gereken yumurtalarım var!' Harry'nin yuvarlak siyah gözleri yumuşadı. 'Endişelenme,' dedi. 'Bir kral arkadaşlarına yardım eder. Hadi birlikte onaralım.'

Harry ve Bella ince dallar ve yumuşak yosun topladı. Harry minik patileriyle dalları birbirine ördü, Bella da yosunu özenle yerleştirdi. Yuvayı tekrar ağaca koydular ve Bella mutlu bir cıvıltıyla içine yerleşti. 'Teşekkürler, Kral Harry!' diye şarkı söyledi. Harry gülümsedi, tacı hafifçe yana kaydı. 'Kral olmak yardım etmekle ilgili,' diye düşündü. 'Bu işi şimdiden sevdim.'

Sonra Harry, kabarık kuyruğuyla telaşla koşturan sincap Sammy ile karşılaştı. 'Meşe palamudumu kaybettim!' diye bağırdı Sammy. 'Kış için gömdüm ama şimdi bulamıyorum!' Büyük kahverengi gözleri endişeyle kocaman açılmıştı. Harry etrafına bakındı. 'Birlikte arayalım,' dedi. 'Bir kral, ihtiyaç içindeki bir arkadaşını asla bırakmaz.' Yaprakların altına ve kayaların arkasına baktılar.

Sonunda Harry bir mantarın yanına yerleşmiş küçük bir meşe palamudu gördü. 'İşte burada!' diye seslendi. Sammy sevinçle kulakları seğirerek yanına koştu. 'Buldun! Sen gelmiş geçmiş en iyi kralsın!' Sammy, Harry'ye sarıldı, Harry tacının altında kızardı. 'Sadece küçük bir şeydi,' dedi Harry. 'Ama küçük şeyler önemlidir,' diye yanıtladı Sammy. 'Özellikle bir sincapsan.'

Güneş yükselirken Harry hafif bir hıçkırık duydu. Bir çalının arkasında, uzun kulakları sarkmış, Rosie adında beyaz bir tavşan oturuyordu. 'Kayboldum,' diye fısıldadı, 've eve giden yolu bulamıyorum.' Minik örgü sepetini titreyen patileriyle tutuyordu. Harry'nin içi ona acıdı. 'Korkma,' dedi nazikçe. 'Sana güvenli bir yol göstereceğim. Krallar arkadaşlarını korur.'

Harry, Rosie'yi yosunlu patika boyunca yürüttü, kökleri ve taşları gösterdi. 'Burada adımına dikkat et,' dedi. 'Şu büyük meşeyi görüyor musun? Yuvan tam onun ötesinde.' Rosie'nin yuvarlak koyu gözleri parladı. 'Görüyorum! Teşekkürler, iyi kral!' Öne atladı, sonra döndü. 'Sen diğer krallara benzemiyorsun. Tahtta oturmuyorsun. Yardım ediyorsun.' Harry gülümsedi. 'En güzel yanı da bu.'

Küçük kirpi kralın haberi ormanda yayıldı. Kuşlar onu övdü, sincaplar iyiliğinden bahsetti, tavşanlar onaylarını patileriyle yere vurarak gösterdi. 'O gelmiş geçmiş en iyi kralımız!' diye sevindiler. Biraz büyük tacını takmış Harry'nin içi ısındı. Bütün gün tahtta oturmamıştı. Bunun yerine arkadaşlarına yardım etmişti. Ve bu, herhangi bir tahttan daha iyi hissettiriyordu.

Öğleden sonra akşama dönerken Harry hiçbir şey yemediğini fark etti. Ama aldırmadı. Karnı mutlulukla doluydu. Yumurtalarına şarkı söyleyen Bella'yı, meşe palamutlarını sayan Sammy'yi ve yuvasında güvende olan Rosie'yi ziyaret etti. Her arkadaş gülümsedi ve el salladı. Harry, küçük bir iyilikle bir fark yarattığını biliyordu.

Güneş batmaya başlayıp gökyüzünü turuncu ve pembe tonlarına boyarken Harry alıç çalısına döndü. Altın tacı çıkardı ve ona baktı. Solan ışıkta parıldıyordu. 'Bu tacı kral yapmaz,' diye düşündü. 'Önemli olan yaptıkların.' Tacı nazikçe çalının üzerine koydu. 'Bugün öğrendiklerimi başka biri de öğrensin diye burada bırakıyorum.'

Harry gitmek için dönerken bir hışırtı duydu. Bella, Sammy ve Rosie, birçok başka orman dostuyla birlikte ortaya çıktı. 'Ne yaptığını gördük!' diye sevindiler. 'Tacı geri verdin!' Harry kızardı. 'Artık ona ihtiyacım yoktu,' dedi. 'Gerçek bir kralın başkalarına hizmet eden kişi olduğunu öğrendim. Ve sizler varsınız.' Arkadaşlar ona sımsıkı sarıldı.

O akşam orman hayvanları bir kutlama için toplandı. Meyveler ve yemişler getirdiler, küçük kirpi için övgü şarkıları söylediler. 'Harika bir kraldın,' dedi Bella. 'Ama çok daha iyi bir arkadaşsın,' diye ekledi Sammy. Rosie başını salladı. 'Bize iyiliğin altından daha değerli olduğunu gösterdin.' Harry gülümsedi, yuvarlak siyah gözleri sevinçle parlıyordu.

O günden sonra Harry, taçlı kral olarak değil, iyi kalpli kirpi olarak tanındı. Arkadaşlarına yardım etmeye devam etti, kral olmak istediği için değil, onları sevdiği için. Ve arada bir biri altın tacı bulup bir günlüğüne kral olma sırasını alırdı. Onlar da Harry'nin öğrendiği dersi öğrenirdi: liderlik hizmet etmek demektir.

Harry sık sık orman patikalarında yürür, arkadaşlarını selamlar ve elinden geldiğince yardım ederdi. Kendini önemli hissetmek için bir taca ihtiyacı yoktu. Arkadaşlarının gülümsemeleri yeterince ödüldü. Ve ne zaman ihtiyaç içinde birini görse, kral olduğu günü hatırlar ve gurur duyardı. Onun iyiliği sayesinde orman daha güzel bir yerdi ve bunu herkes biliyordu.

Ve eğer bir gün o ormana yolunuz düşerse, dikenlerinin uçları altın kahverengi olan küçük bir kirpinin bir arkadaşına yardım ettiğini görebilirsiniz. Bir taç görmeyebilirsiniz ama daha iyisini görürsünüz: iyilikle dolu bir kalp. Çünkü en iyi kralların tahta ihtiyacı yoktur—sadece önemseyecek arkadaşlara ihtiyaçları vardır. Ve Harry'nin bolca arkadaşı vardı.